

buiten dienst

anarchistische krant • 25 oktober 2010 • nr. 10 • nederlandstalige versie

“ Beter één
moment van
echt leven
dan jaren geleefd
in doodse stilte

VOOR EEN WARME HERFST, ZOWEL IN DE GEVANGENISSEN ALS OP STRAAT!

We zullen ons die dag nog lang herinneren, die eerste oktober. Een maand lang werden duizenden pamfletten en affiches verspreid en geplakt in de straten. Het ging goed de ronde, er zou een betoging plaatsvinden tegen de gesloten centra en tegen de gevangenissen aan het Brusselse Zuidstation. Een gelegenheid om samen op straat te komen, samen met allen, gekomen van overal en nergens, wiens bloed kookt bij het zien van tralies, prikkeldraad, rechters en cipiers en wiens hart verliefd is op de vrijheid. De politie heeft er alles aan gedaan om deze gelegenheid de kop in te drukken. Die avond was er niet alleen een aanzienlijke aanwezigheid van anti-oproereenheden rondom de verzamelplek, maar ook in de armere wijken, aan de gevangenissen van Vorst en Sint-Gilles, aan metrostations. Daarbovenop kwam nog een speciaal decreet dat alle samenscholing van meer dan vijf personen verbodt.

Die avond waren velen teleurgesteld door deze gemiste gelegenheid. Daarenboven werden bijna tweehonderd mensen preventief aangehouden bij het naderen van het Zuidstation. In de kazerne werden velen van hen vernederd, bedreigd, geslagen en mishandeld. Die avond betaalde het politiecommissariaat in de Marollen er deels de rekening voor. Vijftig gemaskerde mensen vallen het kantoor aan, haar ramen worden verbrijzeld, de flikkenwagens ervoor buiten werking gesteld en twee flikken verwond. Een beetje later worden vier kameraden in de omgeving aangehouden; deze vier zitten nog steeds in voorarrest op beschuldiging van deelname aan deze aanval die, laten we het klaar en duidelijk zeggen, juist was gemikt.

Twee dagen later komen honderden gevangenen in Lantin in opstand wanneer de directie het bezoek afschaft. Gebroken ramen, beschadigde infrastructuur, rellen met de flikken die massaal interveniëren.

Een week later antwoorden de gevangenen van Doornik op de mooiste der mogelijke manieren op de

eisen: ze komen in opstand, veroorzaken grote schade in de gevangenis en proberen de bak in de fik te steken. Een uur later volgt een echo van deze opstand wanneer een niet verafgelegen commissariaat aangevallen wordt met molotovcocktails.

Acht dagen later worden explosieven over de gevangenis muur van Mons gesmeten. Enkele gevangenen bedienen zich ervan om de muur en de poort te proberen opblazen – wat jammer genoeg mislukt. Tientallen andere gevangenen die zich eveneens op de binnenplaats bevonden maakten zich reeds klaar om wat vrije lucht in te ademen. Twee weken later wordt de staking van de cipiers van Brugge begroet met een brandstichting in de cellen van de isolatiemodule. Twintig gevangenen worden geëvacueerd, de schade is aanzienlijk, deze gevangenis binnen de gevangenis lijkt intussen gesloten te zijn. De volgende dag breken er in andere secties van de gevangenis eveneens rellen uit; de speciale interventie-eenheid valt de gevangenis binnen om de opstand de kop in te drukken. En ondertussen – maar wat doet de tijd ertoe aangezien we die onszelf toeëigenen wanneer we in opstand komen – raakt, eens te meer, een golf van aanvallen in de straat de bedrijven die geld verdienen met gevangenissen en gesloten centra.

Wat valt er te zeggen? Wat valt er te zeggen aan een Staat die denkt de strijd in en tegen haar kerkers te kunnen afremmen en lamleggen door meer flikken de straat op te sturen, door meer gevangenissen te bouwen? *Niets*. Altijd hebben we alleen maar minachting gevoeld voor de Staat en haar dienaars. Altijd hebben we de woede gevoeld die ons aanspoort om de Staat te bestrijden met alle wapens die we gepast achten, gisteren zoals vandaag, geladen met het verlangen naar vrijheid.

Tegenover de opsluiting van onze kameraden, tegenover de opsluiting van jullie naasten, tegenover de opsluiting *tout court*, laten we onze moed bijeenrapen. De koude van de herfst die dichtert

De voorbije weken was de spanning te snijden. We namen een greep uit de daden van revolte en zetten ze even op een rijtje...

1 oktober – De politie doet er alles aan om de aangekondigde betoging tegen gesloten centra en gevangenissen te verhinderen. Later op de avond vallen vijftig gemaskerden het politiecommissariaat van de Marollen aan. 4 kameraden worden gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Vorst.

2 oktober – In Anderlecht wordt een wagen van het bedrijf Dalkia in brand gestoken. Dit bedrijf heeft een winstgevend contract voor het onderhoud van de elektrische infrastructuur van gevangenissen en gesloten centra. In Audergem worden in solidariteit met de vier gearresteerden de ruiten van het hoofdkantoor van het bedrijf Sodexo ingeslagen. Sodexo heeft wereldwijd contracten met gevangenissen en gesloten centra voor catering.

3 oktober – In Anderlecht worden posters geplakt en pamfletten uitgedeeld over de wil om door te gaan met de strijd tegen de gesloten centra en gevangenissen.

4 oktober – Opstand in de gevangenis van Lantin. Anarchisten steken vuurwerk af aan de gevangenis van Vorst.

5 oktober – Aan het politiekantoor van Schaarbeek wordt een bestelwagen van Valens in brand gestoken. Dit bedrijf bouwt mee aan een nieuw gesloten centrum in Steenok

— In Gent vinden tegelijkertijd twee brandaan-
ats: één tegen een werf van Besix, het bedrijf
ouwt aan het nieuwe gesloten centrum en één
kantoren van het architectenbureau Bontinck,
nnen getekend heeft voor deze nieuwe gevan-
aanvallen worden opgeëist ondermeer in soli-
et de gevangen kameraden.

— In het noorden van Brussel worden de ruiten
us van de STIB kapotgeschoten met een lood-
r, wordt een bus tegengehouden en in brand
en een tram geblokkeerd waarvan de ruiten
.

— In Neder-over-Heembeek worden twee bank-
n in brand gestoken. Eéntje behoort toe aan de
de Post die de bankrekeningen van de geslo-
en gevangenissen beheert.

r — In het Portugese Lissabon wordt de kathe-
meurd met verfbommen en slogans tegen de
centra en in solidariteit met de kameraden in
ok in Brussel werden kerken en kathedralen op-
net anti-religieuze slogans.

r — Bomalarm, rellen en kleine brandstichting in
genis van Doornik. Even later wordt een politie-
Carnières aangevallen met molotovcocktails.

r — Poging tot 'collectieve' ontsnapping met be-
explosieven uit de gevangenis van Mons.

r — In Parijs wordt een winkel van Bouygues,
ste bouwer van gevangenissen en gesloten
Frankrijk, aangevallen. Het etalageraam wordt
n en de slogan 'Vuur voor de gevangenissen'
rd. De aanval wordt opgeëist in solidariteit met
gen kameraden in Vorst.

r — Een brand vernielt een deel van de Hallen
waar de 'Securipol'-beurs aan de gang was.
beurs verhandelen securitybedrijven en politie
raal. De brand veroorzaakt zoveel rook dat elf
r licht door bevangen worden.

r — Brandstichting in de isolatiemodule van de
evangenis tijdens de cipersstaking; de volgen-
eken ook in andere secties rellen uit.

r — De vier gevangenen kameraden worden vrij-
t voorhechtenis. Hun proces zal later volgen.

ONDANKS ALLES

Aan de rebellen van hier en ginder

Woorden kunnen maar moeilijk een werkelijkheid vatten, gevoelens en ver-
langens gaan altijd verder dan wat een woordenschat ons biedt. Nochtans
is het vitaal om te spreken, om uitdrukking te proberen geven aan wat we
denken en voelen. Zeker op momenten waar de terreur van de Staat en haar
ordetroepen probeert om alles te doen verstommen.

Al jarenlang zeggen we dat om vrij te kunnen denken en spreken, er ruimte
en tijd nodig is. En die ruimte en tijd wordt ons nooit gegeven, we kunnen ze
alleen maar zelf veroveren, met geweld ontrukken aan de werkelijkheid van
het gij zult en gij moet. Daarom hebben we gesproken en spreken we over re-
volte, over daden waarmee we voor onszelf ruimte scheppen om te leven, om
uiting te geven aan onze verlangens naar vrijheid die de misselijkmakende
ellende en lelijkheid van deze wereld niet langer aanvaarden.

De voorbije week koos de Staat ervoor om alle mogelijke ruimte op te vullen
met uniformen, relwagens, undercoverpolitie, opsluiting en mishandeling.
De Staat verdraagt al amper dat anarchisten met woord en daad aansporen
tot revolte, maar deze week werd alles op alles gezet om alle ontmoetingen
tussen de verschillende rebellieën die in Brussel de sociale conflictualiteit
doen broeien onmogelijk te maken. En de autoriteit sprak de eenvoudigste
taal die ze ter beschikking heeft: terreur, met andere woorden, een systema-
tisch en ongediscrimineerd geweld.

De aangekondigde betoging van 1 oktober tegen alle gesloten centra, gevan-
genissen, grenzen en tegen de Staat mocht niet plaatsvinden, ten allen prijze.
Er werd een samenscholingsverbod afgekondigd in vier Brusselse gemeentes
en terwijl een imposante ordemacht iedereen die zich rond de afspraakplek
begaf oppakte, hielden andere eskadrons de wijken en de metrostations in
een ijzeren greep. De gevangenissen van Vorst en Sint-Gillis werden herme-
tisch afgesloten door een cordon oproerpolitie terwijl in het hart van Ander-
lecht de politie gebivakkeerd patrouilleerde met machinegeweren in de hand.
Honderden mensen werden preventief gearresteerd, tientallen werden op de
politiekantoren vernederd, mishandeld en geslagen.

Laten we klare taal spreken: de Staat is niet bang voor een handvol anarchisten,
maar vreest de mogelijke sociale besmetting die revolutionairen dag in dag uit
proberen bewerkstellingen. Al lang blijkt het Brusselse een sociaal kruitvat te
zijn waar geprobeerd wordt de sociale spanningen de kop in te drukken met
meer politie en meer gewonden en doden aan de kant van degenen die op de
één of andere manier de confrontatie aangaan. Nochtans blijven de sociale
spanningen zich op een radicale manier uitdrukken: van de regelmatig terug-
kerende rellen in de wijken tot de opstanden in de gesloten centra en de gevan-
genissen, van de gerichte aanvallen tegen de structuren van Staat en Kapitaal
tot een zich verspreidende vijandigheid tegen alles wat het uniform van de
repressie draagt. Waarschijnlijk was de aangekondigde betoging van 1 oktober
één van de mogelijkheden tot ontmoeting tussen de verschillende rebellieën en
anti-autoritaire ideeën — en deze ontmoeting werd de kop ingedrukt.

Ondanks de gemilitariseerde pacificatie van de laatste dagen, blijven wij onze
vurige aandacht richten naar dit sociale kruitvat, wetende dat elke gelegen-
heid goed kan zijn om het vuur aan de lont te leggen. En waar het voorstel
tot een betoging gebotst is op bijna onoverkomelijke obstakels, zullen andere
praktijken en activiteiten zich een weg weten te banen.

Ondanks de politiemuren die ons proberen gescheiden te houden, blijven
wij geloven dat de ontmoeting tussen de verschillende rebellieën mogelijk,
wenselijk en noodzakelijk is. Geen enkele repressieve chantage vanwege de
Staat zal ons van dat enthousiasme doen afzien.

Ondanks het feit dat het initiatief ons de voorbije dagen uit de handen werd
gerukt, zijn wij vastberaden, met hart en hoofd, om dat initiatief terug in
eigen handen te nemen. Ondanks alles gaan wij door. Niets is voorbij... de
mogelijkheden liggen nog altijd voor het grijpen.

Frankrijk

DE WEG VAN HET CONFLICT

*Deze maand probeert de Franse regering de laatste hand te leggen aan
de langverwachte hervorming van de pensioenen. Het belangrijkste punt
in deze hervorming is de maximumleeftijd tot waarop mensen verplicht
worden te gaan werken, de nieuwe wet wil de pensioenleeftijd optrekken
van 60 naar 62 jaar. Als reactie op dit wetsvoorstel vonden er in septem-
ber reeds enkele grote betogingen en stakingen plaats die vooral getrokken
werden door de vakbonden. Deze maand is het protest opvallend intenser
geworden. Bijna dagelijks vinden in heel wat steden betogingen plaats
van honderden, duizenden en zelfs miljoenen mensen. In bijna heel de
openbare sector wordt gestaakt, sommige steden zoals Marseille en Le
Havre liggen zelfs volledig lam, en de blokkades van depots, treinstations
en snelwegen rijzen als paddenstoelen uit de grond. Zoals bijvoorbeeld de
blokkades van de olieraffinaderijen waarbij arbeiders, soms met hulp van
omwonenden, de hele boel blokkeren waardoor het hele land binnen de
paar dagen zonder olie zou kunnen vallen.*

*De opstandigheid laat zich echter niet beperken tot de werkvloer en
verspreidt zich als een lopend vuurtje doorheen een groot deel van de
Franse samenleving.*

*Scholieren gaan vastberaden de straat op met
hun eigen verlangens. Zo vertrekken er bijna
elke morgen wilde betogingen vanuit scholen
(die vaak door de scholieren gebarricadeerd
worden) die vervolgens de stad intrekken. Er
wordt gevochten met de flikken, banken ver-
nield, winkels geplunderd,
auto's in brand gestoken
en hier en daar een school
in de as gelegd. Terwijl in
meer en meer wijken rel-
len uitbreken, vinden er op
ontelbare plaatsen aanval-
len plaats tegen heel wat
dingen die de vrijheid van
eenieder de das omdoen.
De flikken, banken, win-
kels en structuren van de
staat vallen ten prooi aan
stenen en vuur. Het lijkt
wel alsof de hitte meer en
meer mensen in het gezicht
blaast en hen inspireert
om bij te dragen aan een
conflict dat meer en meer
aspecten van het dagelijkse
leven raakt.*

De sociale revolutie in Frankrijk verspreidt zich als een lopend vuurtje...

wanneer ze uiting geven aan hun woede. Uiteraard breekt het feest
helemaal los wanneer deze twee aspecten elkaar ontmoeten.

Maar dan begint de belangrijkste vraag zich op te dringen. Waar
willen we met onze woede eigenlijk naartoe? Ons hart gaat sneller
slaan wanneer ontevredenheid en frustraties ontploffen en kracht ge-
ven aan een revolte die de sociale vrede breekt en zich onttrekt aan de
controle van de vakbonden of andere politiekers. Wilde betogingen,
rellen met de flikken, brandstichten of de boel kort en klein slaan.
Het zijn krachtige middelen en ze doen ons aan den lijve ondervinden
dat er veel mogelijk is. Maar het blijven slechts *middelen*, die pas hun
volledige betekenis krijgen in het doel waarvoor ze gebruikt worden.
Zijn het manieren om frustraties kwijt te raken zonder meer? Zijn ze
best handig omdat ze een sterkere positie opleveren aan de onderhan-
delingstafel? Of zijn het instrumenten die hier en nu leven kunnen
geven aan verlangens die frontaal botsen met de huidige orde en dus
niet open staan voor onderhandelingen... Willen we een vriendelijkere

baas of willen we gewoonweg geen bazen
meer? Willen we betere omstandigheden in
de gevangenissen of willen we voor niemand
nog de dreiging van de gevangenis? Willen
we tevreden zijn met gunsten van een sys-
teem dat we eigenlijk smerig en rot vinden
of willen we dit systeem voorgoed kapot ma-
ken?

Als we tot de con-
clusie komen dat we deze
verlangens hebben en ze
niet langer uit handen
willen geven, dan kunnen
ze een onuitputtelijke
brandstof worden voor
een gevecht tegen alles
dat onze levens inperkt,
onze gevoelens ontkent,
onze individualiteit pro-
beert te wurgen en ons
gevangen zet. Van de fa-
brieken naar de scholen,
van de gevangenissen
naar de manier waarop
onze dagdagelijkse re-
laties zich ontwikkelen.
Doorheen heel onze om-
geving, strevend naar iets
totaal anders.

Om de hoek

Ook in België kan je maar moeilijk zeggen dat er sociale vrede
heerst. De aanhoudende opstanden in de gevangenissen, de wilde sta-
kingen die hier en daar uitbreken, een vijandigheid tegenover de flik-
ken die soms ontploft, een vijandigheid tegenover de normale gang
van zaken die vaak ontploft. Ook hier zien we hoe mensen de weg
kiezen van het conflict en daarmee spuwen op het eeuwige compro-
mis van het leven dat hen altijd opnieuw wordt voorgesteld. Waar
deze weg ons naartoe kan brengen, hangt volledig van onszelf af, van
wat er in ons hoofd en hart zit, en wat we bereid zijn hiermee te doen.
Elk geïsoleerd moment waarop er gevochten wordt tegen de dagelijk-
se miserie kan een moment worden waarop de miserie in haar geheel
in vraag gesteld wordt. Een moment waarop de wereld die deze

immer van Buiten Dienst
e een greep uit de vele da-
ebellie en revolte. Over het
willen de Staat en haar
journalisten niet al te veel
heid geven aan die gebeur-
of, meer nog, ze verdraai-
ormen en verminken tot
aarin niemand zich nog kan
n. De Staat wil niemand op
eeën brengen – maar wij
daarom deze kolommen.

in het gezicht – Het ge-
geprevel van priesters al-
werd vrolijk onderbroken.
hillende kerken in het Brus-
de pas gerestaureerde ka-
en op een aantal religieuze
nten verschenen grote slo-
en alle religies. Een schone
et gezicht van degenen die
eping prediken.

aten pakken – De sloten
prestigieuze organisatie In-
al Organisation of Migration,
dwijld de migratie probeert
leren en beheren, werden
md. De Italiaanse ambas-
eg rond 19u een hoop stront
komhal in solidariteit met de
en in de Italiaanse gesloten
en meeting van Frontex, het
e agentschap dat de grens-
g organiseert, werd lichtelijk
l en slogans tegen gesloten
o de muren van het Frontex-
herinneren aan deze versto-
slotte werd het Duitse Con-
et verf besmeurd in solida-
degenen die in het Duitse
vechten tegen het megalom-
uwproject Stuttgart 21.

staan voor de STIB – 's
vroeg vallen in drie Brus-
tostations (Hankar, Delta
illiss-Voorplein) groepjes ge-
e mensen binnen die de por-
etaalautomaten, valideerap-
tc. vernielden en besmeur-
eer en zwarte verf. Weerom
n dat er mensen zijn die de
manie van de STIB en haar
tie met allerlei soorten raz-
erg lijken te waarderen.

niet mee – In Sint-Niklaas
en een reeks schermutse-
ssen jongeren en de politie
ddagrust. Toen de politie
oven aan het station ook nog
oppakte die al lang gezocht
aken er tellen uit. Verschil-
enten raakten gewond in de
ng van hun eerbare beroep

EEN UIT DE HAND GELOPEN RUZIE

Over huiselijk geweld

“Een uit de hand gelopen ruzie”, zo noemt hij het, die flik, wanneer hij voor mijn deur staat, samen met zijn collega's in de smeerlapperij. En of ik het was die gebeld had, of ik niets gehoord had, zeker weten? Neen, niets gehoord en ik doe de deur vlug dicht. Maar ik lieg, wil niet dat ze binnenkomen waar ik woon, flikken zullen altijd binnendringers zijn. Die les hebben we op een harde manier geleerd.

Net als die andere les, die over wat ze noemen “huiselijk geweld”. Natuurlijk had ik geluiden gehoord, geen geroep of geschreeuw, maar bonzen en achteraf een knal. Probeerde mezelf nog wijs te maken dat er niets was, je mag niet paranoïde zijn, maar toch... Mijn lichaam ligt er niet om, de haartjes op mijn huid staan automatisch recht wanneer ik intiem geweld ruik, en mijn hart versnelt, bonst luid en hard. Een verstikkend gevoel in de keel. Een zesde zintuig, dat me soms van pas komt en snel reageren doet, dat me even vaak blokkeert of paralyseert.

De combi's verdwijnen, er is geen ziekenwagen gekomen, niemand is fysiek gewond, maar er is er zonder twijfel minstens één in dit gebouw wiens binnenste aan het bloeden is. Als het nog niet te laat is tenminste, want een binnenste dat te veel bloedt, dat rot, dat vreet wie je bent totaal kapot.

Alleszins, er is niemand dood, maar de woorden van die flik blijven zich in mijn hoofd herhalen als een hamerslag: “een uit de hand gelopen ruzie”. Ik vraag me af hoe vaak ik deze

neer je kwaad bent, en wie weet geef je wel een mep aan de persoon die je de grond tracht in te duwen. Maar een cirkel die zich herhaalt van slaan en kussen geven, van de grond op geduwd te worden en cadeaus krijgen, van verstikt te worden en in elkaars armen te slapen, van je armen omgedraaid te krijgen, ruiten die breken, een dozijn complimenten afgewisseld met een stormvloed van gescheld dat over je heen komt,... Dat alles, is dat ruzie maken, hoort dat erbij, is dat normaal?

Ruzie maken is iets heel anders dan controle uitoefenen, en volgens mij kan dat lijstje van fysieke terreur en verzoening niet bestaan zonder die andere manier om controle uit te oefenen: mentale spelletjes spelen. Chanteren, kleineren, bedreigen, verbieden, veroorloven, profiteren, bevelen,... Ongetwijfeld zijn er massa's redenen te verzinnen waarom iemand zich zo gedraagt, maar dat, dat laat me intussen meer dan koud. Simpelweg: er bestaat geen goede reden voor, net zoals er geen goede reden bestaat om in zo'n relatie te blijven zitten.

Waarom zacht zijn voor iemand die je vernieuwt? Waarom de wonden likken van iemand die zodanig op je neerkijkt dat ie je tegen de muur drukt? Waarom zorg dragen voor iemand die niet wil dat je zorg draagt voor jezelf? Waarom jezelf controleren naar de wetten van een ander, waarom je leven opofferen voor een rotzak? Waarom blijven geloven in een liefde die eigenlijk geweld is? Waarom samenhouden in leugens, ongeluk en ellende? Waarom niet weeten wat een beter leven is? Waarom niet

Vaststellingen zeggen op zich genomen helemaal niets. Als men bijvoorbeeld vaststelt dat in Brussel de armoede spectaculair gestegen is en vandaag officieel een vierde van de bevolking raakt, dan zegt dat eigenlijk niet zo veel. Uiteraard krijgen we dan weer hetzelfde liedje te horen over dat de Staat zich over de armen moet ontfermen, dat er moet geïnvesteerd worden in onderwijs, dat de mensen gestimuleerd en verplicht moeten worden om eender welke strontjob te aanvaarden, dat de premies voor de patroons die “achtergestelden” aanwerven verhoogd moeten worden als ging het om liefdadigheid die rijkelijk door de Staat vergoed wordt. Maar de dingen veranderen als je deze vaststellingen op een andere manier begint te bekijken. Vooruit, laten we maar eens gaan wandelen in de rijke wijken zoals de Europese wijk, Ukkel, rondom het Ter-Kamerenbos, in Stokkel,... Daar zie je wat armoede echt betekent. Terwijl er aan de andere kant van de stad wordt gezwoegd om de huur betaald te krijgen, leven daar mensen in ware kasteeltjes, omringd door groen, ruim, aangenaam. Daar kom je geen defecte gasinstallaties tegen die dit jaar al zoveel doden geëist hebben. Laten we ophouden met te praten over armoede alsof dat alleen maar over “de armen” gaat. Armoede is net de verhouding tussen een handvol mensen die alles bezitten en een zee van mensen die de eindjes maar amper aan elkaar kunnen knopen. Maar armoede is misschien vooral wanneer deze zee van mensen het hoofd buigen, aanvaarden om zo door het leven te gaan, niet vechten om te ontrukken wat ze nodig hebben om te leven. Want uiteindelijk zijn de dingen niet al te ingewikkeld: laten we het sociale en economische systeem dat de rijkdom reserveert voor een klein aantal mensen vernietigen en op haar ruïnes zullen we een nieuwe samenleving bouwen waar ieder naar behoefte kan nemen.

ARMOEDE?

HEBBEN ZE ER GENOEG VAN?

Sinds midden september zijn bepaalde bedrijven zich wat meer op de achtergrond beginnen houden. Het gaat over bedrijven die reeds op verschillende manieren aangepakt werden omdat ze geld verdienen met gevangenen en gesloten centra voor illegalen. Zoals bijvoorbeeld de twee bedrijven B-six en Valens die bouwen aan een nieuw gesloten centrum in Steenokkerzeel, die hun reclame rondom hun werven afgedekt hebben met witte doeken. Zijn ze plotseling beschaamd over hun vuile collaboratie? Of hebben ze er gewoon genoeg van om herkend te worden als doelwitten – doelwitten wiens werven, graafmachines, kantoren het voorbij jaar tientallen en tientallen keren aangevallen zijn? We hebben hen niets te zeggen, behalve dan misschien dat ze vortige bouwers van ellende en opsluiting waren, zijn en altijd zullen zijn... en dat geen enkel doek zal volstaan om dat te verbergen.

Geld met een staartje – Eind september kregen heel wat bedrijven in Brussel die op de één of andere manier geld verdienen met de bouw of het onderhoud van gevangenen en gesloten centra vijandige bezoeken. Aan het bloedgeld dat ze verdienen hangt een staartje, en daar werd dan ook eens flink op getrapt. De gevels van het reisagentschap Carlson Wagonlit (dat vliegtickets reserveert voor de deportatie van mensen zonder papieren) en het interimkantoor Randstad (dat cipiers recruteert voor de gesloten centra) werden vernield en besmeurd. Bij Sodexo (dat geld verdient met de catering in gevangenen en gesloten centra) stormden tientallen mensen binnen die tientallen liters frituurolie uitgooten in de inkomhal en bureaus. De kantoren van het bedrijf Serco (dat als privé-bedrijf overal in de wereld gevangenen en gesloten centra uitbaat) werden aangevallen: de ruiten werden ingeslagen en een slogan achtergelaten. Ook bij het ICT-bedrijf Steria werden de ruiten ingeslagen. Dit bedrijf ontwikkelde met de financiële steun van de AXA-bank en het bedrijf Cogent, het zogenaamde Eurodac systeem, een Europese database van gegevens en vingerafdrukken van alle vluchtelingen in Europa.

Warm onthaal – Een onaangevraagde betoging van 150 mensen tegen de gesloten centra voor illegalen botste op een imposante politiemacht aan het gesloten centrum van Steenokkerzeel. Een evenredig aantal agenten verrichten systematische fouilles aan het meest nabije treinstation. Op een gegeven moment worden er alsnog modder, aardappelen en wat stenen gesmeten naar de flikken, maar het leek niet mogelijk om het blauwe ijzeren gordijn rondom het centrum te doorbreken.

Tegen de lamp gelopen – In Herstal stootte een politieagent in uniform die op weg was naar zijn werk op negen jongeren die het blijkbaar niet hoog op hebben met uniformen. De flik kreeg wat klappen en zijn privé-wagen moet dringend naar de garage voor herstellingswerken. Ook in Vorst werd een politieagent op gezellig familie-uitstapje die zich op een buurtfeest uitte tegenover een aantal jongeren in de prak geslagen. De vijandigheid tegenover het uniform stopt niet wanneer hun dagtaak erop zit...

Vaak hebben woorden niet voor iedereen dezelfde betekenis, zeker wanneer die woorden verwijzen naar dieperliggende ideeën en overtuigingen. Als vijanden van alle autoriteit interesseert het ons niet om aan elk woord een éénstemmige betekenis te geven en zo een catechismus uit te bouwen. Nochtans bedienen we ons vaak van bepaalde *concepten* om uiting te geven aan onze ideeën. In deze rubriek zullen we elk nummer een aantal van die concepten toelichten, of beter, belichten met onze ideeën. Van de ideeën die wij *anarchistisch* noemen.

OM ZIJN WIJ TEGEN DE GEVANGENIS, N ALLE GEVANGENISSEN?

we de dingen eenvoudig zeggen, want wij zijn eenige geesten. Een eindeloze groep wetgevers, politiciërs, ten, intellectuelen en andere verdedigers van toegeladeeën hebben met opzet de vragen ingewikkelder gemaakt. Daarmee deden ze zovele mannen en vrouwen zich en ondergeschikt voelen terwijl het enige boek waarin antwoorden te vinden zijn het boek van de geleefde ding is.

Ze zeggen dat de gevangenis noodzakelijk is om mensen de regels van de maatschappij overtreden te straffen.

het concept van 'regels' veronderstelt dat er aan de van deze maatschappij een vrije overeenkomst zou liggen geheel van normen die vrijwillig gedeeld worden de individuen waaruit de samenleving samengesteld is dat echt zo? Vertegenwoordigen regeringen echt l van hun onderdanen? Stemt de arme er grootmoedig n dat de rijke zich verrijkt met zijn arbeid? Zou de dief tellen mocht hij een fabriek van zijn vader geërfd heb- of als hij kon leven van de rente?

deze maatschappij werkt, kunnen we in feite alleen beslissen over hoe we ons gedragen tegenover de wet die ren voor ons hebben opgesteld en die een regering op- an de overgrote meerderheid van mannen en vrouwen. de vraag stellen of het al dan niet recht-

gevangenis, moeten we ons dus ook de vraag stellen wie er beslist over de regels van deze maatschappij, en hoe.

Ze zeggen dat de gevangenis ons beschermt tegen geweld.

Maar is dat zo? Waarom zijn de ergste gewelddaden – we denken aan oorlogen of aan de honger die opgelegd wordt aan miljoenen mensen – perfect legaal?

De gevangenis bestraft alleen geweld dat lastig is voor de Staat en de rijken en gebruikt sommige vormen van interpersoonlijk geweld (bijvoorbeeld verkrachtingen of erg wrede delicten) waarmee geprobeerd wordt de kritiek op de gevangenis de kop in te drukken ("ja maar wat zouden we dan met verkrachters doen?"). Maar iemand die vals geld maakt, wordt veel zwaarder gestraft dan iemand die verkracht heeft; net zoals iemand die grote hoeveelheden drugs verkoopt vaak minder zwaar gestraft wordt dan iemand die een bank overvalt.

De gevangenis dient niet om het welzijn van individuen te beschermen, maar vooral om de eigendom te verdedigen. En net de eigendom, het feit dat enkelen veel bezitten terwijl een grote meerderheid weinig heeft, is het grootste geweld en ligt aan de oorzaak van het overgrote deel van de 'misdaden'. De gevangenis beschermt dus het structurele geweld van dit systeem.

Ze zeggen dat de wet voor iedereen gelijk is.

Toch zitten er in de gevangenis bijna alleen maar vrouwen en mannen die laaggeschoold zijn, die geïmmigreerd zijn of uit een arbeidersgezin komen. Voor het overgrote deel werden ze opgesloten voor misdrijven tegen privé-eigendom; misdrijven die dus verband houden met de maatschappij waarin we leven, met de nood die haar van 's morgens tot 's avonds doet draaien: de nood om aan geld te geraken. En dan hebben we het nog niet gehad over de vele gevangenen die buiten zouden zijn (of zogenaamde alternatieve straffen gekregen zouden hebben) als ze simpelweg voldoende geld hadden gehad om een goede advocaat te betalen.

Ze zeggen dat gevangenisstraf je schuld aflossen is en je helpt te reïntegreren in de maatschappij.

Het gevangenisstelsel is een manier om individuen te onderwerpen aan een boekhoudersmentaliteit die de naam van een kermis waardig is: zo'n misdaad, zoveel jaren. De gevangenis weerhoudt mensen ervan om conflicten van begin tot einde te beleven, ze onderling uit te klaren (of ook niet) en erover na te denken. Alsof opsluiting ooit iets zou kunnen oplossen. Wat is er daarenboven verwerpelijker dan jarenlang gescheiden te worden van je naasten en niets boeiends te kunnen doen, veroordeeld tot het aftellen van je dagen, opgevoed worden om te doen alsof tegen de sociaal assistent of de psycholoog, gewend te raken aan je altijd onderwerpen aan superieuren.

En wat met de vraag die nooit gesteld wordt: welke reïntegratie? In wat? In een maatschappij die zo waardevol is, die de behoedster is van zulke mooie waarden en egalitaire verhoudingen? Deze maatschappij is gebouwd op onderdrukking en wordt gedreven door waarden die ongelijkheid en uitbuiting in stand houden. Ze produceert een dagelijkse miserie waaruit vele gevangenen komen en naar terugkeren.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat ze ontstaan en gebouwd is om de privileges van de rijken en de macht van de Staat te beschermen.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat deze maatschappij gebaseerd is op geld en concurrentie terwijl wij willen leven in een wereld die gebaseerd is op vrijheid en solidariteit die onverzoeenbaar is met elke vorm van opsluiting.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat we een wereld willen waarin onderlinge afspraken de basis vormen voor het samenleven.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat ook de meest afgrijzelijke misdaad iets zegt over onszelf, over onze angsten, over onze gebreken en het helemaal niet helpt om die te verbergen achter muren.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat de rotste appels diegenen zijn die de sleutels in handen hebben.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat er nooit iets goeds kan groeien uit dwang en onderwerping.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat we deze maatschappij

den), omdat we onszelf niet braafjes in haar steden, fabrieken, kazernes, supermarkten willen integreren.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat het geluid van de sleutel in het slot van de celdeur een dagelijkse foltering is, omdat isolatie afgrijselijk is, omdat het einde van het bezoek ons pijn doet, omdat de tijd in gevangenschap een zandloper is die traag dooft.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat ze al te veel dagen, maanden of jaren van te veel vrienden, bekenden of kameraden verorberd heeft.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat de mensen die we binnen ontmoet hebben niet beter noch slechter zijn dan diegenen die we buiten kruisen.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat het bericht van een ontsnapping ons hart sneller doet slaan dan op de eerste dag van de lente.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat rechtvaardigheid niet te vinden valt in een wettelijkst.

Wij zijn tegen de gevangenis omdat een maatschappij die het nodig heeft om op te sluiten en te vernederen zelf één grote gevangenis is.

De volgende dag moest ik onder toezicht van een bewaker op rapport komen bij de commandant die me zei:

- De arbeidschef heeft arbeiders van uw beroep nodig, dus stuur ik u naar het werk. Over een uur begint u.

- Excuseer me, Commandant, staat u mij toe hierover iets te zeggen.

- U hebt helemaal niets te zeggen, u moet alleen maar gehoorzamen, anders zal ik de middelen gebruiken die binnen mijn macht liggen.

- Gebruik die dan maar onmiddellijk, want ik weiger. Ik weiger niet te werken, maar om bepaalde arbeid uit te voeren die in tegenstelling is met mijn principes.

- Wat wilt u daarmee zeggen?

- Ik zal nooit arbeid verrichten die toegekend wordt aan arbeiders van mijn beroep (smid) die het grootste deel van de tijd bestaat uit het vervaardigen van straf- en inquisitie-instrumenten. Boeien, voetringen, herstelling van handboeien, slijpen van het mes van de guillotine, enz. En ik zeg het u rechtuit dat geen enkele menselijke macht mij zal kunnen dwingen om iets te doen dat mijn geweten doet walgen. Het heeft dus geen zin aan te dringen, laat mij maar gewoon bij het corvee, liever dat.

- U zal gaan werken waar ik beveel.

- Ja, als u aanvaardt dat ik geen enkele van de vermelde arbeid moet verrichten.

- Dat zullen we wel zien, ik ben de baas.

- Dat lijkt geen twijfel. Maar hoewel ik veroordeeld ben, voel ik me vrijer dan u, omdat ik nooit iets anders zal doen dan wat mijn geweten me ingeeft.

EEDER IJN RECHT

en rechtstaat. Elke burger heeft zijn rechten, de ene al
de andere. Die rechten worden verondersteld ons te
egen de slechtheid van deze wereld. Vele organisaties
n om te vechten voor ons recht... op rechten. Ze

recht op huisvesting. Voor je recht om huur te betalen,
in een torenblok waar de appartementen lijken
scellen, om het onderscheid te respecteren tussen
nder een aangenaam dak leven en de anderen die
rden als waren ze te stockeren goederen.

recht op sociale tegemoetkomingen. Voor het recht
eerd te worden door organismes als de RVA of het
r het recht om te leven met kruimels, voor het recht
hankelijk te zijn van de welwillendheid van de

recht op onderwijs. Voor het recht om goed gevormd
erd te worden naar de eisen van de economie die je
ang gaat uitzuigen, om te vergeten dat het mogelijk
gen inspanningen kennis te vergaren en ideeën te
om hetzelfde liedje te leren zingen als alle anderen.

recht op openbaar vervoer. Voor het recht om efficiënt
sverlies getransporteerd te worden tussen je woonst
ats, om eraan te wennen overal nagekeken te
de ogen van bewakingscamera's, om te genieten van
dienen in een bokaal opgesloten te worden in een

recht op democratie. Voor het recht om je ideeën
te reduceren tot loutere meningen die onderling
ijn op de markt van de politiek. Om actief te
an het vlees en bot geven van een Staat die altijd
e belangen van de machtigen zal dienen. Om zelf
ger te worden die zijn bureaus bespiedt, die de flikken
oraal van de wet predikt tegen allen die buiten de
n.

recht op vrije meningsuiting, op betoging.... want
graag tegenstanders die aanvaarden om het spel
ens de regels die zij bepaalt; zulke 'tegenstand'
ts de legimiteit van de Staat als "uitdrukking van de
volk".

voor je recht op rechten, en zo zal je vergeten wat het
e vechten voor een vol en volledig leven, voor de

[Overgenomen uit een poster die in de dagen na de ar-
restaties op de muren van de steden geplakt werd...]

“ De aanval op het politiecommissariaat in
de Marollen waarvan onze vier kameraden
beschuldigd worden steunen we volledig en
vinden we uiteindelijk niet meer dan logisch. We
herkennen er onszelf in. Niet op de eerste plaats
omdat we altijd tegen flikken zullen zijn, maar omdat
deze aanval zich inschrijft in een spanning die al
een hele tijd aanwezig is in Brussel, en waarin
mensen zich meer en meer richten tegen datgene
dat hen de kop probeert in te drukken. Tegen
datgene dat hen uitbuit, controleert of gevangen
zet. Een spanning die zich ook elders, en niet in
het minst in de gevangenissen en gesloten centra
over heel België laat voelen. Het is dan ook in die
spanning dat de strijd tegen gesloten centra en
gevangenissen van de laatste jaren en de specifieke
betoging van 1 oktober zich heeft ingeschreven.
En dat zullen we nooit vergeten in onze solidariteit
met degenen die door de staat van ons weg worden
gerukt. Er waren op 1 oktober veel mensen bereid
om de straten in te gaan voor wat ze in geloven, of
op z'n minst om te vechten tegen datgene dat hun
dromen onmogelijk maakt. En dat zullen ze blijven
doen. Dat zullen wij blijven doen.

Want het zijn onze dromen die vorm geven aan
het gevecht dat we voeren. Het zijn onze dromen
die gevangen kameraden uit de opgelegde isolatie
sleuren.

Voor niets minder dan een wereld zonder
gevangenissen of gesloten centra. Voor niets
minder dan een grenzeloze strijd tegen alles dat het
ons hier en nu onmogelijk maakt om te proeven van
vrijheid.

Voor de anarchie.

agenda

• Dinsdag 5 & 16 november om 19u

Assemblee van strijd tegen de gesloten centra

(elke eerste en derde dinsdag van de maand, om 19u)

Gésu occupé, Dwarsstraat 2, Brussel (metrohalte Kruidtuin)

• **Acrata** - anarchistische bibliotheek

In Acrata vind je niet alleen een bibliotheek en een archief, maar
ook vele anarchistische en anti-autoritaire publicaties, pamfletten,
posters,... Je kan langskomen op één van de permanenties:

Elke dinsdag van 16u tot 19u

Elke donderdag van 17u tot 21u

Elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel (vlakbij de Beurs)

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

enst is een anarchistische krant
er elke drie weken verschijnt. De
t zowel in het Nederlands als in
gratis verspreid.

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op
Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage
van 5 euro (of meer...) over te maken op het
rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN
BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten
Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...),
neem dan contact met ons op. Je kan een
stapel Buiten Dienst komen oppikken in
één van de verdeelpunten die je vindt op